

ZÁŘIVÁ TMA

Když někdy přemýšlíte o své budoucnosti, když si plánujete co a jak uděláte, jak všechno hladce proběhne a jak budete mít příjemný život, nikdy by vás nenapadlo, že právě tak, jak jste si budoucnost vysnili, tak nikdy nedopadne.

Vzpomínám si na radost, která mě celou zaplavila, pamatuji si na euforii, která mě popadla, když jsem pomalu, jeden po druhém přečetla ty řádky. Řádky, které mě snad mohly osvobodit, mohly mi přinést naději, štěstí.... Mohly, ale namísto toho jsem získala jen strach, pocity bezpráví. Úzkost, která se mě drží, už ani nevím jak dlouho.

Člověk se snaží plakat, vnitřně. Plakat tak, aby si byl jistý, že právě ty slzy mu pomohou. Neděje se tak, zdál by se vám hloupý, kdo by si to myslel. Já si to myslím. Věřím, že mi pomohou. Marně. Víím, že marně, ale někdy vám nic jiného než víra nezbývá. Připadám si jako vězeň, v té malé tmavé kobce. Jsem vězeň, ale nevím, proč.

Bojím se tu, bojím se všude. Zdá se mi, že cokoli udělám, jakkoli se hnu, vždycky mě někdo uvidí. Vždycky mě bude někdo sledovat. Zdávají se mi sny. Sny plné očí, pronikavých umělých očí, které jakoby se snažily prohlédnout mým tělem úplně docela dovnitř, až do srdce. Někdy oči zmizí, ale světlo zůstává. A prostupuje dál a dál. Je jako věčnost, jako nekonečné utrpení, nekonečný strach....

Když si pak vzpomenu, na to, co se dělo před tím, nejsem si ani tak zcela jistá, jestli ta má minulost, jestli se vůbec stala. Zdá se, jako bych se každým zavřením víček propadala do stále větší a temnější nevědomosti. Jako bych snad zapomínala. To už je to tak dávno?

V úterý, tohle víím přesně – bylo to v úterý, po tom, co jsem přečetla ten dopis se za mnou zastavili nějací cizinci. Prověřili si mě a předali mi zprávu, že se mám ve tři zastavit na dané adrese pro informace k odjezdu. Když nad tím teď přemýšlím, zdá se mi to mnohem podezřelejší, než před tím. Proč jsem měla dostávat informace od neznámých lidí na neznámých místech?

Vždyť má cesta byla povolena. Kolik let jsem na to čekala. Už jsem myslela, že se mi odtamtud dostat nepodaří. Ven ze státu totiž směli jen lidé zapojení do tajných expansivních akcí. Jen lidé, kteří šířili víru a přesvědčené názory vedení. Nikdo jiný. Žádní obyčejní obyvatelé a natož žádní novináři, jako jsem byla já.

Proto bylo opravdu s podivěním, že mi jet ven povolili. No, možná to nebylo tak podivné, zvláště proto, že mám pocity, jakoby to někdo předem naplánoval... A to úplně všechno. Co když mě venku potřebovali, co když mě vlastně využili? A tohle všechno, co se stalo, co když to plánovali už od začátku? Úplně takhle přesně, anebo se jim plány najednou zvrty? Něco se zkazilo? A kdo byli ti cizinci, kteří mě informovali? Byli to lidé zevnitř, anebo někteří z těch, kteří mi život znepříjemnili hned potom? Proklínám se za to, že jsem jim tak bezmezně věřila. Proklínám se, že jsem kohokoliv poslechla. Stala jsem se živou kořistí, zvířetem, které je třeba chytit, využít a pak tiše zneškodnit, a to bez ohledu na to, kdo je mým lovcem!

Poslechla jsem ale rady jiných a ještě na cestě jsem byla tak dojatá, že konečně z mého nenáviděného domova zmizím, nehodlala jsem se vrátit, nikdy. A teď, ani nevíte, co bych za domov dala. Byla jsem jako malé dítě, plné bezmezné naděje a víry

v lepší snový život. Byla jsem tak naivní! Myslela jsem, že bude všechno dobré, vše v pořádku. Žila jsem jen budoucností, plánovala jsem si roky života po tom, až dodělám svou práci. Snila jsem o krásném barevném světě plném radostí, ten se ale ztrácel v nedohlednu. Nebo ještě lépe, snad nikdy neexistoval, možná jen v mých snech. Představovala jsem si, že život tady bude veselý a bez strachů, bez zlých a zkoumavých pohledů, ale nebyl. Zjistila jsem takřka hned, jak jsem se tu ocitla, že žádný takový svět není a nikdy nebude, ale teď mě to netížilo. Musela jsem dodělat svůj výzkum, to bylo teď hlavní. Zlých pohledů jsem si nevšímala, přehlížela jsem je a přehlížela jsem vlastně i věci, které mě snad mohly varovat. Nevšímala jsem si ničeho, jen své práce. A v dálce jsem viděla ten svůj mlhavý cíl, ke kterému jsem se tak rychle blížila, u kterého jsem byla už na dotek a který se pak náhle rozplynul v nenávratnu.

Tak mýjely dny a noci, týdny a hodiny a já jsem vstávala, dlouhé hodiny trávila nad spisky a materiály, v ulicích a na úřadech, kde jsem se hroutila únavou nad vyplňováním stále dalších a dalších dotazníků o mé zemi, o mé rodině, o mně. Byly nutné, jinak by mě zdejší lidé prakticky nikam nepustili, nic by mi nedovolili. Byly cestou k povolením.

Už jsem dávno přestala počítat, kolik řádků s mým jménem a s jinými údaji jsem vyplnila, byly jich tisíce, snad milióny. Neměla jsem to nikomu za zlé, chápala jsem situaci a vlastně jsem se ani nedivila. Byla jsem příšerně unavená, když jsem zase jednou vyšla z úřední budovy. Kdo by nebyl, když by musel snad dvě hodiny odpovídat na otázky, na které se mu cokoliv říkat přičilo už jen proto, že to bylo snad po dvacáté to samé. Jak to nenávidím, mumlala jsem si pro sebe a v duchu se uklidňovala, že už to brzy skončí. Ano, brzy to skončilo, ale ne zrovna tak, jak jsem si myslela.

A teprve až teď jsem si všimla věcí, o kterých jsem měla vědět už dávno, ach, jak si to vyčítám! Ve dveřích jsem se srazila s nějakým mužem, to ale nebylo nic divného. Zakoktala jsem unaveně omluvu a protože dotyčný neodpovídal, pohlédla jsem mu do očí. Au, jak měl pronikavý, jasný a zářivý pohled. Téměř ledový. Muž oči sklopil a obrátil se spěšně ode mne, za chvíli byl pryč. Ale já se hnout nemohla, ty oči mi něco připomněly, byly mi tak povědomé. Kde jen jsem je viděla? Přemýšlela jsem a vzpomínala a pak náhle mě napadli ti cizinci, kteří mě navštívili tehdy před odjezdem a které jsem pak už neviděla. Ano, byl to jeden z nich. Ale co tu dělal? Byla to jen náhoda, anebo jsem ho vůbec zahlédnout neměla, protože.... Zavrtěla jsem hlavou, byla to hloupost. Teď, v dnešní době? A aby mě někdo sledoval? Zrovna mě? Zavrhlá jsem tu vtíravou myšlenku a teď si to vyčítám. Možná kdybych tehdy něco udělala, kdybych začala jednat....

Nic naplat, nic jsem neudělala. Pár dalších dnů jsem sice byla ostražitější, ale jakýkoli náznak toho, že bych byla sledovaným objektem, jsem ihned popřela. Ani nevím proč. Snad jsem se chtěla jen ujistit, snad jsem nechtěla propadat panice.

A pak jednou přišli a odvedli mě. Nevím kdy to bylo, nevím ani kam mě vzali. Řekli jen, že jsem podezřelá a že prý spolupracuji s jednou z organizací z mé vlasti. S jednou z radikálních organizací, s jejímiž názory zbytek světa - včetně mě! - absolutně nesouhlasí. Nemohla jsem nic popírat, všechny mé obhajoby zavrhli. Vyplněné formuláře prý mluvily za vše. Zmínili se o jakémsi úkolu, na kterém jsem

prý měla pracovat, což byla lež! Jistě že jsem pracovala na úkolu, byl ale úplně jiného rázu!

Nerozuměli mi a asi mi ani rozumět nechtěli. Po spousty výsleších s hloupými otázkami mě pak zavřeli sem. Ani nevím, jak dlouho tu už jsem, nevzpomínám si, kdy naposledy jsem viděla někoho od nich. Nevzpomínám si ani, jak dlouho jsem už neviděla žádného člověka. Je tu jen tma. Zlá útočná tma a nic jiného. Bojím se jí, když mám oči otevřené a bojím se jí ještě víc, když je zavřu. Je tu všude, všude okolo. Prostupuje mnou a najednou šedne. Z dále ke mně problesknou paprsky ostrého světla. Blíží se a jsou čím dál ostřejší, čím dál pronikavější, vražednější. Co se mnou bude, probleskne mi myslí a pak už jen vnímám bolest oslňujících paprsků, které protínají celé mé tělo. Jakoby ho řezaly na kusy, na tisíc malých kousků. Na milión nepatrných částic, které se rozpadnou a navždy zaniknou....
